

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Israels sanne håp Av Jakob Traasdahl

Men vi håpet at Han var den som skulle forløse Israel. Luk. 24,21

Det er de trøstesløse synderes største ulykke, at de kommer til Ordet med forutfattede meninger.

Det går dem da som det gikk jødene, som vel ventet Messias - men ikke en slik Messias som den som kom. Og derfor forkastet de Ham til sin ulykke og ødeleggelse. Og likevel kunne ikke Guds ords forutsigelser passe på noen annen enn den foraktede nasareer.

Se på disse to (les i Luk. 24), som trøstesløse og ulykkelige dro seg tilbake fra skueplassen for deres skufede håp. «Vi håpet at Han var den som skulle forløse Israel,» sa de. Nå var deres forventninger gravlagte, og likevel ble deres hjerter brennende i dem, da den ukjente medvandrer utla Skriftene for dem og beviste, at Kristus *måtte* lide og dø, dersom Ordet skulle gå i oppfyllelse.

Se her! - slik går det også med bedrøvede sjeler nå til dags. De går og venter på Jesus, men Han kommer aldri som de venter Ham. Likesom jødene ventet på en jordisk hersker

som skulle fri dem fra det romerske åk, venter disse på en hersker, som på en hemmelighetsfull måte skal åpenbare sin herskermakt i deres hjerte, så de kan føle seg glade og lettet fra sine byrder, få makt til å seire over synden osv.

Merk - da først vil de tro på Ham, når de slik har erfart Hans makt. Men de skal aldri få erfare Hans makt på denne måte - for de stiller saken bak frem og vil ha virkningen før årsaken.

Nei, «Guds Ånd skal ta av mitt og forkynne dere,» sa frelseren. Han skal forherlige meg, d.e. Den Hellige Ånd må lede oss til en frelser, som allerede har fullbrakt frelsesverket utenfor oss og lære oss å motta Ham som sådan.

Først da kommer virkningen - først da blir syndebyrden borte fra hjertet og samvittigheten, når vi erkjenner og tror den sannhet, at Kristus var det Guds lam, som «bar verdens synd» og i sin død «naglet skyldbrevet fast til forbannelsens tre.»

Jesu bønn for Peter!

Av Ivar Eftevand

Men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte. Luk. 22,32a.

Ved nærmere ettertanke av denne bønn som Jesus bad for Peter like før Han føres inn i sin lidelsesvei til Golgata kors, gjennom øversteprestenes gård - Han bad ikke om at Peter skulle bli fri for fristelser eller prøvelser. Han kalte ham heller ikke Kefas som betyr Peter (Joh. 1.43), men brukte navnet Simon. «Simon, Simon se: Satan krevde å få dere i sin vold, for å sikte dere som hvete.» (v.31). Her var vel ikke Peter alene, for han taler i flertalls form - de andre disiplene var også iberegnet.

Men så sier Han: «Jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte.» (v. 32).

Han trengte forbønn av den grunn at han alltid var så frempå ved alle anledninger. Han var en ledertype, svarte og snakket nesten for alle disiplene, uttalte seg om saker nesten uten å gjennomtenke følgene. Slike personer er alltid utsatte ifølge Jesus uttalelse.

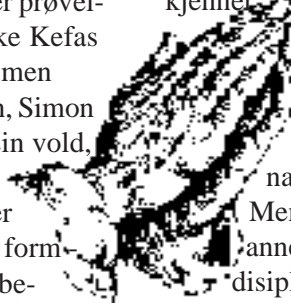
Er det selve kornet i hveten Satan er ute etter, billedlig talt? Eller er han interessert i agnene, det ytre skallet som faller av i den vanlige renselsesprosessen? Han vet at det er ikke så lett å angripe den indre kjernen, men kan han få overbevist oss at det er så mye som feiler i det ytre jeget, så som våre svakheter, feilgrep, sløvheter og

likegyldighet, osv., så fører dette til at vi begynner å skamme oss for å be- kjenne at vi er troende, og tror på Jesus. Vi blir tause. Da er det ikke langt fra lignende tilfelle som for Peter. Jeg kjenner ikke dette mennesket, be- nektet Peter overfor tjen- estepiken i øversteprestens gård - eller skal vi kalle ham Simon. Det var det rette navnet i denne situasjon. Men når han svarte Jesus ved en annen anledning. Da Jesus spurte disiplene, hvem sier dere jeg er:

Da svarte Peter: Du er Messias, den levende Guds Sønn. Da bærer han, Peter, navnet med rette ifølge Jesus selv. (Se Mt. 16,15-19).

Peter fikk en veldig stor lærdom av denne ydmykende prøvelse, da han hørte hanen gol, og så blikket til Jesus som bar tornekronen. Da kom han Hans ord i hu, og gikk ut og gråt bitterlig. (Luk.22, 61-62).

Siden finner vi Peter på Pinsefestens dag (Ap.gj. 2) - da var han en helt ny Peter, bevart i troen på Jesu bønn. Med stor frimodighet, fylt med Den Hellige Ånd, stod han frem, talte og vitnet og understreket for hele folket at det som skjer her i dag er oppfyllelsen av profeten Joels ord som forut har forkynt, at denne Messias måtte lide og dø, men oppstå på den tredje dag.

Vi som vandret sammen med Ham her, er vitner om det, og nå utgyder Han sin Ånd over oss som dere både ser og hører og som Han lovet oss før sin himmelfart. (Les Peters tale).

Går vi så til Peters brever, finner vi virkelig den gjenfødte Peter, som løfter blikket og skuer et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde. Ikke nok med det, han ser en uforgjengelig, usmittet og uvisselig arv som er gjemt i himmelen.

«Dere som ved Guds makt blir holdt oppe ved tro, til den frelse som er ferdig til å bli åpenbaret i den siste tid. Derfor jubler dere av glede, selv om dere nå en liten stund, når så skal være, har sorg i mange slags prøvelser. Dette skjer for at deres prøvede tro, som er langt mer kostbar enn det forgjengelige gull – som jo lutres ved ild – skal finnes til lov og pris og ære ved Jesu Kristi åpenbarelse. Ham elsker dere, enda dere ikke har kjent Ham. Ham tror dere på, enda dere nå ikke ser Ham. Og dere fryder dere med en usigelig og herliggjort glede, når dere vinner frem til endemålet for deres tro: sjelenes frelse.» (1 Pet.1,3-9).

Til slutt vil jeg ta frem dette, at Jesus sitter ved Guds høyre hånd i himmelen og ber for oss. Vi siterer hva Paulus skriver i Rom. 8,34: «Hvem er den som fordømmer, Kristus er den som er død, ja, hva mer er, som også er oppstanden, som også er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss.» Hva ber Han Faderen om for oss?

Leser vi Jesu avskjedsbønn sammen med disiplene i Joh. 17, så ser vi hva Han bad om den dagen, og denne bønn står ved makt den dag i dag. Vi siterer ofte Jesu ord. «Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå.» (Mt. 24,35). Så også med denne bønn.

«De ord som du gav meg (Hellige Far), har jeg gitt dem. Og de har tatt imot dem og kjent i sannhet at jeg er utgått fra deg. Og de har trodd at du har utsendt meg.» (v.8).

«Hellige Far! Bevar dem i ditt navn, som du har gitt meg, for at de kan være ett, likesom vi er ett. Jeg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.» (v.11 og 15).

Så kommer vi til et meget viktig ord: «*Men jeg beder ikke for disse alene, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg. Hvem er så di?*» (v.20).

Det er du og jeg som er kommet til tro på Jesus Kristus ved deres ord. Enten ved å lese i Det Nye Testamente, Evangeliene, Apostlenes gjerninger, elle brevene, er det Jesu ord de har formidlet til oss. Eller du går på et møte og hører Guds ord forkynnes ut fra Bibelen.

Derfor tror jeg at Kristus Jesus ber også for oss som Han bad for Peter at hans tro ikke måtte svikte. Det vil si at Han beder at vi ikke må miste troen på at Jesus Kristus er verdens frelser. At Han har sonet vår synd, og at du ved troen på Ham får det evige liv. Alt dette er av nåde.

Evig nåde!

Chr. Møller

Du skal vise Jakob trofasthet, Abraham miskunnhet, slik du med ed lovte våre fedre i fordums dager. Mika 7,20.

Her er en tekst som passer for alle elendige - en tekst som taler om, hva Gud vil gjøre med alle som føler seg besværet og nedtrykte av deres synder og uverdige - ja mer enn uverdige til Guds nåde.

Du dyre sjel, som så ofte har forundret deg over om det på hele jorden finnes noe så grunnfordervet vesen som du er - noen som må dras med så forskrekkelige, så opprørende synder, lyster og begjæringer som du.

Av disse drives du dessverre også nå og da hit og dit, så du gjør det som du ikke vil - hør du, som mener at du er aldeles uten like, du har også en Gud uten like, som forlater synder, virkelige synder - ja, du har en Gud som kan og vil hjelpe deg i all din nød.

Du må gjerne bekjenne deg å være den største blant syndere - ja, aldeles

ulegelig ond - det er så sant hva du sier. Du har ikke drømt deg til din erfaring - det er nok som du sier, og enda verre. Men nå har du også en Gud, for hvem ingenting er umulig, en Gud som hjelper og frelser deg fra døden, og som vet råd også for din aller verste elendighet.

Profeten taler jo om misgjerninger og overtredelser, som forskrekker og engster din samvittighet? Det er jo dine synder, som er så truende og fordømmende. Tenk da, Gud har virkelig tatt bort dine synder, og det lenge før du tenkte på å bli kvitt dem. Han har fra evighet av et slikt hjerte uten like mot oss, at man kunne bli opptent av glede og ønske å snart komme til Ham i Hans herlighet og der takke og love Ham for Hans evige nåde og kjærlighet.

En kristen blir man, når hjertet tror og sier: Kristus er en kjærlig og god Frelser!

Envher kristen skal vite at syndenes forlatelse er den eneste veien til salighet.

M. Luther

Forløsningsstunden Av Lauritz Larsen

Les: Luk. 21, 25 – 36

Herren taler her om sin gjenkomst. Da skal Menneskesønnen komme i skyen med kraft og stor herlighet.

Denne gjenkomstens dag er *forløsnings* dag for Guds folk. Da skal også vi åpenbares med Ham i herlighet. Derfor, la oss være glade i håpet.

- Er vi Guds barn, da har vi et levende håp om herlighet hos Gud. Vi venter på vår evige arv, den fullkomne salighet hos Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd. Da skal Guds fredstanker med oss bli til fullkommen virkelighet.

- Derfor er Herrens gjenkomst menighetens salige håp. Under tidens trengsler, under alle våre troskamper, under livets stormer er det usigelig trøstefullt å vite, at

alt står i Guds hånd,

og at alt er i bevegelse for å frem-skynde Menneskesønnens dag.

Alt er i bevegelse, når Herren kommer, alt i naturens rike og i menneske-verdenen: Det skal skje underfulle tegn i sol og måne og stjerner; og på jorden skal folkene bli grepet av angst og fortvilelse når hav og brenninger bruser.

Mange mennesker skal da føle en navnløs gru for det som kommer over jorden. De skal føle at grunnvollen ryster under dem, og at jordisk eien-dom og verdslige gleder ikke har sikret dem lykken. Da skal de føle hvor forferdelig lettsindig det var, at de ikke fikk plantet sine føtter på frelsens klippe.

- Men alle Guds barn skal glede seg til dagen, da Herren kommer igjen. For da blir det *sommer*. Da skal livet utfolde seg i sin kraft og ikke hemmes mer av kampen mot synden. Ikke mer noen fristelser til utroskap mot Herren, til hovmod og ukjærlighet! Ingen sorger som piner, ingen livets nød som gjør en trett, ingen tårer! Da kan ikke Satan anklage oss mer. Og da er døden oppslukt til seier.

Alt skal bli nytt. Det indre, skjulte liv med Kristus skal da åpenbares i all sin herlighet. Kjærligheten skal bli fullkommen og gleden i Herren uavbrutt. Freden skal være uten ende og alle våre tanker, vår vilje og vår fantasi være helt under Kristi herredømme. Da skal vi se og kjenne Jesus som Han er, ansikt til ansikt!

De mange millioner brødre og søstre, som er døde i Herren, skal da oppstå

med nye, forklarede legemer. Vårt fornedrelseslegeme skal bli til et herlighetslegeme. Og vi skal bli

overkledd med vår himmelske bolig,

det nye oppstandelseslegeme.

Da skal vi bo under den nye himmel og på den nye jord, hvor rettferdighet bor. Ingen urett pletter den, ingen krig, ingen fattigdom og undertrykkelse, ingen vinterstormer skal herje den.

Men er ikke dette fantasibilder! Nei, nei, det skal bli til salig virkelighet, når Jesus kommer igjen. Herrens ord er sannhet. Himmelen og jorden skal forgå, men Herrens ord skal ingenierte forgå.

Gled deg da i dette håp! Rett deg opp og løft ditt hode; for din forløsning stunder til.

Men det er sant – forut for Herrens komme vil det være mange slags nød og trengsler. Nettopp i den siste tid, når Guds rike kjemper sin kamp med mørkets rike til ende, vil trengslenes bølger gå høyt. Ondskapens makter vil da gjøre sitt siste fortvilte stormangrep på Guds rike.

Men allikevel skal vi ikke frykte, ikke miste motet. Når Paulus skriver til de kristne i Rom, sier han ikke bare: «Vær glade i håpet,» men også: «Vær tålmodige i trengselen!»

Det samme sier også vi. Vi må gå

inn i Guds rike gjennom mange trengsler.

Korsveien er himmelveien. Jo høyere syndflodens vann steg, desto høyere løftet også arken seg opp mot himmelen. Under trengslene løfter håpet sine vinger. Når trengslenes bølger slår omkring oss, klynger vi oss fastere til frelsens klippe. Den rokkes ikke. Herrens sterke løfter svikter ikke. Trengslene er høststormen som driver Guds folk til korsets ly. Jesus blir oss under det alltid mer kjær. Og da heves vi opp til større frimodighet i troen, til inderligere bønn, til mandigere kamp, til større selvfornektelse, til mer årvåkenhet.

Jo mer vi ser på Jesus, troens opphavsmann og fullender, dess mer «retter vi oss opp» – dess freidigere går vi dagen i møte, den store forløsningens dag.

- Verden vil helst se nedad; den stirrer på de forgjengelige skatter, den usle vinning, de atspredende fornøyer. Men vi vil som Guds barn følge oppmuntringen og rette oss opp og

løfte hodene i været.

La oss da søke det som er der oppe, og ikke det som er på jorden! La oss søke Jesus og frelsen i Ham! La oss stå fast på frelsens klippe og vente på Ham, som kommer i skyen med kraft og stor herlighet. For *Hans gjenkomst er vår evige forløsningsdag!*

Blikkstilte!

Av Carl Ferdinand Wilhelm Walther f. 1811

Han svarte: Hvorfor er dere så redde, dere lite troende? Så reiste Han seg og truet vindene og sjøen, og det ble blikkstilte. Mt. 8,26

«**H**vorfor er dere så redde, dere lite troende?»

Se her er et bilde på de lemmer, som menighetens skip også nå har. For også nå finnes det for det første - Gud skje lov! - ennå alltid sjeler som har forlatt verden og dens lokkende herlighet. Sjeler som holder seg til Kristus, bekjenner Ham som Guds Sønn og i sin nød - selv når alt menneskelig råd og hjelp er uttømt - i sann tro roper til Ham: «Herre, frels oss!»

dette oss en sørgelig håpløs utsikt? Må vi ikke etter dette frykte at menigheten likevel skal endelig gå til grunne? For må vi ikke i disse menighetens siste tider vente at alltid større trengsler, anfektelser og fristelser må komme?

Jo, min kjære, vel må vi vente dette, men at menigheten derfor skal gå til grunne, det behøver vi ikke å frykte for.

Kristus forkaster jo heller ikke de svakt-troende, slukker ikke ut den rykende tande og sønderknuser ikke det knekkede rør. For Kristi båt på den galileiske sjø er ikke bare et bilde på de farer som menigheten svever i, men også på den beskyttelse den står under.

Og dette er det, jeg nå vil tale til dere om.

- Det er sant, Kristus sov da disiplene i båten var i den største nød. Det syntes visstnok derfor som om Kristus verken visste om eller aktet på sine disiplers nød. Men det bare syntes slik. Kristus sov visstnok virkelig, men bare etter sin menneskelige natur - Han var og ble også nå Israels vekter som ikke sover eller slumrer - for etter sin guddommelige natur våket Han og så ved

Men akk! Troskjempenes, trosheltenes tid slik som vi så ofte treffer dem, særlig i de tre første århundrer og i reformasjonen er forbi.

Vår tids troende er nesten uten unntakelse svakt- og litetroende. Allerede mye mindre stormer enn stormen på den galileiske sjø, allerede mye mindre anfektelser og fristelser bringer nå de kristne til å vike og vakle.

Skulle det nå bryte ut en blodig kristenforfølgelse, og de kristne ikke blir sterkere i sin tro enn de nå er, så vil de aller fleste fornekte og falle fra.

Hvordan, mine kjære, åpner ikke

den alt som nå skjedde, og dro omsorg for at båten tross storm og bølger ikke led skipbrudd, mens Han etter sin menneskelige natur sov.

Han sov for disiplenes øyne bare for å teste og prøve dem. For å styrke deres tro ved anfektelser og vekke dem til bønn.

Da Kristus derfor ble vekket også legemlig av disiplene ved deres nød, da lot Han visstnok uten frykt havstormene fremdeles rase en stund, og stilte først stormen i de bevende, lite troende disippelhjertet.

Men så heter det: *«Så reiste Han seg og truet vindene og sjøen, og det ble blikkstilte.»*

Dette var et ganske ubegripelig under. Kristus viste seg ved det også som naturens herre. For visstnok skjer det også stundom på naturlig vis at en stormvind på sjøen legger seg - men da tårner havets bevegede, skummende bølger seg ennå alltid i lengre tid etterpå, og kommer først litt etter litt til ro, etter at vinden for lengst har lagt seg. Men så snart Kristus - som Markus forteller - hadde ropt til vinden og havet: *«Ti! Vær stille!»* Straks ble også begge ganske stille. Den før så hylende storm tidde, den før så brusende sjø forstummet og forvandlet seg til en klar speilflate, som bare den klarnede kveldshimmel med sine blinkende stjerner smilende speilet seg i, og båten fløt igjen rolig lik en svane gjennom de glattede vann. Derfor

ropte også alle som var i båten, fulle av forundring: *«Hva er dette for en, som både vinden og sjøen er lydige mot?»*

Her har vi da det siste bilde på menigheten også i vår tid. Det er utsigelig trøstefullt. For vi ser av dette, at om enn menigheten nå ligner Kristi båt på den galileiske sjø - om nå enn hele verden med alle dens mektige og lærde, lik et hav pisket av stormvinden, overfaller menighetens båt, og dens undergang derfor synes å være uavvendelig - om det enn synes som om Kristus også nå sover ved roret, og som om altså nettopp Kristus selv med sitt ord var til hinder for menighetens eneste mulige redning - om enn selve menighetens lemmer nå er nokså lite troende og allerede i fortvilelse roper ut: *«Herre, frels oss! Vi går under!»* - ja, om enn mange nå fulle av fortvilelse springer ut av menighetsbåten og igjen styrter seg i verdens hav så har vi likevel ingen grunn til å frykte og forsake.

Kristus er i vår båt, og etter sin guddommelige allvitenskap, allmakt og omsorg sover Han ikke. Når Hans time er kommet vil Han stå opp, refse våre lite troende og si til verdens vind og hav: *«Ti! Vær stille!»* Da vil det bli blikkstilte, og menighetens båt vil triumferende løpe inn i himmelens havn. For Kristus har lovt: *«På denne klippe - Han mener nemlig seg selv - vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets*

*porter skal ikke få makt over den.»
«Se, jeg er med dere alle dager inn-
til verdens ende.»*

Å, mine kjære, så forsak da heller ikke i denne siste mørke tid.

Forlat ikke menighetens båt fordi dere mener at den likevel snart vil gå under. Dere vil ellers evig angre det - for utenfor denne båt er det

ingen frelser, likesom det fordem ikke var noen redning utenfor Noahs ark.

Og likesom Noahs ark lykkelig styrte gjennom syndflodens bølger og endelig vel bevart landet på Ararats fjell, slik vil også menighetens båt lykkelig seile over verdens stormfulle hav og endelig lande på den guddommelige nådes evige fjell.

Kom!

Av Svend Walnum f. 1816

Så sa Han til sine tjenere: Bryllupsfesten er jo ferdig, men de innbudte var den ikke verd. Gå derfor ut til veikryssene, og be inn til bryllupet alle som dere treffer på. Så gikk da disse tjenere ut på veiene og fikk sammen alle dem de fant, både onde og gode.

Herrens tjenere har etter Hans befaling i mer enn 1800 (nå 2000) år gått ut rundt omkring til folkene for å innby til kongesønnens bryllup. De har innbudt både de budne og dem som ennå ikke hadde hørt gledens budskap om Guds kjærlighet i Kristus og derfor satt i dødens land og skygge. De samlet både dem som var dypt falne og beryktede syndere, og dem som blant menneskene hadde et godt rykte, både dem som var oppriktige for Herren, og mange som var hyklere. De skulle bli ved å utføre den store gjerning, som himmelkongen hadde utsendt dem til, inntil evangeliet er forkynt for hele

skapningen, og «bryllupshuset er fullt av dem som sitter til bords» - for den Herre Kristus har kjøpt hele Adams slekt til sin eiendom, og den himmelske Far vil ikke noen synders død, men at alle skal komme til omvendelse og leve. Han vil så gjerne at hele slekten skal bli Sønnens elskede brud. Slik har da Herrens tjenere også kommet til vårt land, og i mer enn 1800 år har de i Jesu navn innbudt vårt folk til å komme til det store bryllup. Ja, vi er alle på det kjærligste innbudne av Herren, innbudne fra vår tidligste barndom og inntil denne stund, da vi atter hører Hans lokkende røst: «Kom til bryllupet!»

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Og jeg vil be Faderen, og Han skal gi dere en annen talsmann, for at Han skal være hos dere for evig, Joh. 14,16

Velsignede nådens Ånd! Hvor ofte har jeg ikke stått deg imot og bedrøvet deg, og likevel arbeider du fremdeles på meg! Å, at du måtte finne mer og mer inngang hos meg!

Alt er forgjeves uten din gjenfødende kraft. «*Det er Ånden som gjør levende.*» (Joh. 6,63). «*Ingen kan si: Jesus er Herre! - uten i Den Hellige Ånd.*» (1 Kor. 12,3).

Minsjel! Er ikke grunnen til din ringe fremgang, dine hyppige avvikelser, din vaklende gang og dine fall, at du ikke høyt nok skatter og ikke med mer inderlighet ber om nådens Ånd? Så be da om Hans rike utgytelse.

«*Jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød*» (Joel 3,1), er forvarselet om det tusenårige rikes herlighet.

Herre Jesus! besøk i din nåde mitt arme fortørrede hjerte, slik som du forдум besøkte dine bedrøvede disipler - ånd på det og si: «*Ta imot Den Hellige Ånd!*» (Joh. 20,22).

Av alle gaver er denne den mektigste, og likesom himmelens sol kan alle nyte den, når de bare vil be om den - for Herren har selv sagt: «*Hvis da dere som er onde, vet å gi deres barn gode gaver, hvor meget mer skal da den himmelske Far gi Den Hellige Ånd til dem som ber Ham.*» (Luk. 11,13).

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

*Kom meg i hu etter din miskunnhet,
Herre, for din godhets skyld!* Slm. 25,7

Frelsens velsignelse i Kristus

Av G. L. Tangen

Del 2

Les: Gal. 3, 10 – 14

Og nå, kjære leser, hva sier du til det? Å, måtte du nå brennende ønske: «Gid jeg kunne få del i denne Kristi velsignelse, i denne Hans gjenløsning!» Gud skje lov! – du kan få del i den.

Men merk, bare da, når du mottar Hans frelse. Fangen er frikjøpt fra den stund den krevde løsepenge er tilveiebrakt og tilbudt ham, men mottar han den ikke, bruker han den ikke, så blir han jo ikke fri, men vedblir i sin bundne, ulykkelige stilling.

Og bare altfor mange mennesker blir stående under lovens forbannelse, ulykkelige og fredløse, skjønt de virkelig er kjøpt fri av Kristus. Hvorfor? Fordi de ikke mottar den tilbudte frelse, ikke bruker den tilbudte løsepenge for sin egen del.

Men du – motta den, bruk den endelig! Hvordan skjer da dette? Jo ved det, at du tror, tror og forlater deg på dette Kristi gjenløsningsverk, tror at Han, da Han led forbannelsen for oss, nettopp tok bort *din* forbannelse og vant *deg* Guds nåde og vennskap, - *du er frikjøpt, du er frelst i Ham!*

«Men tør jeg tro dette, at jeg er frelst? Jeg har jo så skammelig fortørnet Gud, jeg har ingen kjærlighet, jeg er ond og blir verre for hver dag,» slik innvendte

engang to vakte og bekymrede kvinner for meg, idet de var i stor samvittighets angst, klaget bittert sin nød, mens hete tårer rullet nedover kinnene. «Her står det likevel i grunnen vel til» – falt jeg inn – «dere føler og erkjenner jo, hva Guds ord vitner om dere, at dere er overtredere av loven og skyldige til dens straff. Men så trenger dere riktig til Kristus, og sannelig, Han skal frelse og forløse dere. For Han har oppfylt loven i våres alles sted, Han har lidd deres syndestraft, tatt bort all Guds vrede over dere; dere skal ikke gjøre alt dette om igjen - nei, *dere er frelst i Ham*. Nettopp derfor led Kristus, for at dere og alle slike som er trykket og fordømte av loven skulle løses og få del i frelsen. For slik står det: Kristus kjøpte oss fri, for at – merk for at! – Abrahams velsignelse kunne komme over hedningene i Kristus Jesus.

Israel og hedningene, alle og enhver er ved Kristi blod kjøpt fri fra loven; - de behøver ikke å ha holdt den for å bli frelst og få Abrahams velsignelse; - den velsignelse eller den frelse, som ble tilsagt Abraham.

Og til Abraham lød løftet slik: «I deg skal alle jordens slekter velsignes!» (1 Mos. 12,3) – altså alle, alle er av Gud for lenge siden regnet med, bestemte til å få frelsens velsignelse blott ved troen

på Kristus – uten egne gjerninger, uten noen som helst egen verdighet eller fortjeneste.»

Jeg sa videre: «Som Abraham gjorde, så gjøre også dere!» Og hvordan bar han seg ad? «Abraham trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet» (Rom. 4,3). Ja, som den troende Abraham blir også dere velsignet med Kristi rettferdighet, dere får syndenes forlatelse, barnekår hos Gud, Hans vennskap og velbehag og ro i deres samvittighet – ikke for deres, men for Kristi skyld.»

Ved å holde frem dette lyset for hine bedrøvede kvinner, og de sa halvt smilende under tårene: «Nei, hvor forunderlig, vi har gått her og sett på oss selv og tenkt, at vi selv måtte gjøre noe til vår frelse, men nå ser vi, alt er allerede gjort av Kristus – alt det som Gud kunne kreve. Jo, nå tør vi virkelig tro på Kristus, at vi ved Ham har våre synders forlatelse og en evig rettferdighet.

Gud skje lov! – slik forløses snart den ene, snart den annen, når de hører og tror Kristi gjenløsning. Hvor slike synes at de skylder Kristus alt - hvor vil de ikke glade og takknemlige syng:

«Guds Sønn har gjort meg fri
Fra Satans tyranni, Fra syndestand,
Fra lovens bann, Fra dødens skrekk og
helvedbrann. Min Jesus lagde seg I
mellom Gud og meg, Seg undergav
Min syndestraft Til smerte, død og

grav. – Nu er jeg Gud i vold
Tross slangen tusenfold! La ham kun stå
Og se meg gå Med frihetspurpur kledning
på! Hvor gjør det godt i bryst
Å følge Jesu røst På sannhets sti,
Alt ondt forbi, Til himlens sorgenfri!»

Og likevel vil selv de rettferdige føle, at det ikke er så lett å komme forbi alt ondt, og aller verst å få makt og herredømme over det verste onde: *Synden*.

Hvordan skal syndens herredømme bli brutt i hjertet og et nytt hellig vesen skapes? Frykt ikke! Atter har Gud her sørget vel for oss. For det heter videre i vårt avsnitt: Kristus ble en forbannelse for oss - for at vi ved troen skulle få Ånden som det var gitt løfte om.

Rettferdighet og syndenes forlatelse er bare den ene side av den lovede velsignelse, den annen side av velsignelsen, summen av all Guds velsignelse, er: - løftet om Ånden ved troen.

Herligere kan vi ikke velsignes enn, at den høye og opphøyde vil bo i våre hjerter, at Den Hellige Ånd vil innvie oss til sine templer. «Åndens løfte,» er nå det samme som «den lovede Ånd.» Slik nevnes her Den Hellige Ånd, fordi Han så vel av Det Gamle Testaments profeter som især av Jesus selv oftere er blitt lovt oss – se Joel 3,1-3, Jes. 32,15 og 44,3, Esek. 36,26, Joh. 14,16-17; 16,13 o.fl.st.

Den Hellige Ånd er lovt deg, kjære venn, du skal få Ham i ditt hjerte, men som Paulus sier til slutt med stort ettertrykk: «ved troen,» utelukkende ved troen, ikke ved gjerninger. Og når Den Hellige Ånd er kommet inn i hjertet, vil Han ikke være uvirksom – nei, men utøve et salig verk i deg, virke til at frelsens velsignelse trenger igjennom hele ditt liv og vesen. Ånden vil virke nettopp det som du savner av godt og skulle ha. Er ditt hjerte tørt og ditt liv ufruktbart, så skal ikke dette vare lenger enn, «inntil Ånden fra det høye utøses over oss,» da skal hjertelivet og hele din vandel forandres, da skal ørkenen bli til en fruktbar mark, «og den fruktbare mark aktes som skog.»

Derfor, «frykt ikke!» – sier Herren, «for jeg vil øse vann over det tørste og strømmer over det tørre. Jeg vil utgyte min Ånd over din ætt og min velsignelse over din etterslekt» (Jes. 44,3).

Når Åndens strømmer faller på ditt hjertes åker, vil du feste dyp rot i Herrens vingård, du vil bli den plantning som Faderen har plantet, du blir av disse «rettferdighetens terebinter, Herrens plantning til Hans ære» (Jes. 61,3), som Gud ser på med lyst. Ja, Ånden virker som en ny himmelsk saft, som forfrisker og fornyer hele ditt vesen. Han renser ditt hjerte, gjenføder din ånd og skaper et nytt liv, og denne Sønnens Ånd i ditt hjerte lærer deg barnlig og trøstig å be til Gud og si: «Abba Far!» Og sannelig, både i ditt indre vesen og ytre liv kjennes Åndens

salige frukt. «Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet» (Gal. 5,22). Og «mot slike er loven ikke» (Gal. 5,23). Nei, loven verdsetter og bifaller alle disse ytringer av den gjenfødte ånd.

Den gjenfødte stemmer i sitt innerste vesen nettopp overens med loven - «han er åndelig, likesom loven er åndelig,» han vil nå det samme som loven: elske Gud og tjene nesten i den kjærlighet som nettopp er lovens oppfyllelse. Hvilken salig forandring! Mens han holdt på gjerningene, var han og kunne ikke være annet enn en lovens overtreders, nå er han ved troen på Kristus i Den Hellige Ånds kraft – en lovens oppfyller! Vel hindrer og hemmer «syndens lov i lemmene» den hele og fullkomne utfoldelse av Åndens nye liv, men Ånden er likevel den herskende makt i ham – en garanti for, at engang skal synden beseires helt, og herligheten og kjærligheten røre seg i ham, fri og uavhengig i himmelsk fullkommenhet. Ja, ved Den Hellige Ånd får du noe av det himmelske i deg allerede her; gjennom Ham føres det nemlig krefter inn i deg, som langt overstiger de naturlige og menneskelige, - krefter, du før ikke kjente, nye guddommelige krefter, noe godt og salig fra det kommende, en berøring med og en begynnelse på det kommende.

Derfor, så sant du ved troen er delaktig i Den Hellige Ånd,» så sant smaker du også «den kommende verdens krefter» (Hebr. 6, 4-5).

Men slik er Den Hellige Ånd et kraftig pant på, at du i «denne kommende verden,» skal arve den fulle frelses velsignelse - ja at du som en velsignelsens arving engang skal få plass blant skaren på Jesu høyre side og høre av Ham det salige ord: «Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt.» (Mt. 25,34).

Hvilken herlig stilling, hvilke salige utsikter for alle dem som er av troen! Behold denne stilling, dere frigjorte kristne, vokt dere for, likesom galaterner, atter å komme bort fra Kristus og inn under loven! Og alle dere, som ennå

står under loven, skynd dere til Kristus! Hos loven er bare forbannelse, men hos Kristus er idel velsignelse. Og forbannelsen under loven løper til sist ut i *den evige død*, men velsignelsen i Kristus løper ut i *det evige liv*.

Og så til slutt, la meg få henvende til dere, kjære lesere, dette Moses' alvorsord til Israel: «Jeg tar i dag himmelen og jorden til vitne mot dere: Livet og døden har jeg lagt frem for deg, velsignelsen og forbannelsen. Velg da livet, så du kan få leve, du og din ætt!» (5 Mos. 30,19).

Gud hjelpe dere og meg til det ved Den Hellige Ånds kraft i Jesu navn! Amen.

Uforskyldt!

C. J. Hansen.

1. Alt er gjort fra Herrens side, Jesus har det gjort for deg,
All din møyе, sorg og kvide, Alt Han tok og bar på seg.

*

Kor: :/: Jesus har det alt oppfylt - Uforskyldt :/:

*

2. Lovens krav og syndens smerte, Guds fortrydelse og dom -
Alt som engste kan ditt hjerte, alt til Jesu hjerte kom.

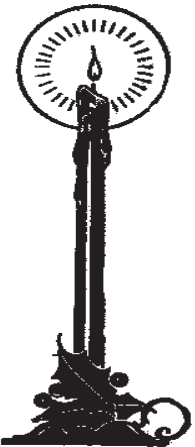
*

3. Alt, hva synd og vantro heter, uforskyldt forlattes deg,
Og i lange, hvite kleder Kan din sjel få hylle seg.

*

4. O, hva trøst det budskap lover Hver og en i synd og skam!
La det lyde verden over: Alt fulbyrdet er i Ham.

Den annen Adam

Av N. J. Laache

For om døden kom til å herske ved den ene, fordi denne ene falt, hvor meget mer skal da de som mottar nådens og rettferdighetsgavens overstrømmende rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus. Altså, likesom én manns overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker, slik blir også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker. For likesom de mange kom til å stå som syndere ved det ene menneskes ulydighet, så skal også de mange stå som rettferdige ved den enes lydighet. Men loven kom til for at fallet skulle bli stort. Men der synden ble stor, ble nåden enda større! Og likesom synden hersket ved døden, så skal også nåden herske ved rettferdighet til evig liv ved Jesus Kristus, vår Herre. Rom 5:17-21

Ved Adams fall fikk døden makt og skulle hersket over oss alle, selv om vi ikke mer hadde overtrådt Guds lov - den enes fall var alles fall. Men slik også med Kristus og Hans rettferdighet - alle som mottar den, har ved det livets herskermakt.

Hist den ene, her den ene:
Ens fall, alles fall, ens rettferdighet, alles rettferdighet.

Ved Hans lydighet alene, ikke ved Hans og vår lydighet, ved Hans liv, Hans seier, Hans lovoppfyllelse, uten noe tillegg av vår gjerning, frelses vi.

Han alene har knust slangens hode, ypperstepresten alene gikk inn med offeret for verdens synd - David alene slo Goliat - ingen var med vår forløser, da Han trådte vredens persekar.

Ja, den enes lydighet frelser ikke bare fra det ene fall, da vi alle falt ved Adam - det er kommet mange fall til Adams fall, men det er ikke kommet

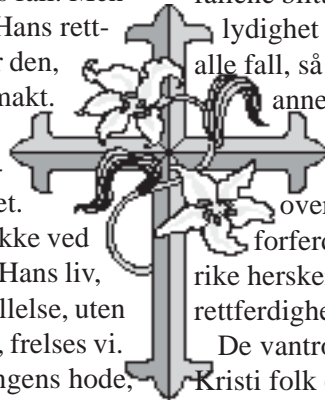
noen annen frelsende lydighet til den ene.

Loven virker overtredelse, ved det er fallene blitt mange. Men ved Kristi lydighet alene er det gjort fyllest for alle fall, så det ikke er rom for noen annen fullgod lydighet ved siden av den mer.

Synden i verden er blitt overflødig, og døden hersker forferdelig ved den - men i Kristi rike hersker nåden herlig ved Hans rettferdighet.

De vantro er syndens treller, men Kristi folk er alle sammen fri. De er ikke syndefrie ennå, de føler sin synd med smerte, og de skulle aldri kunne bestå for Guds hellige lovs dom - men i Kristus er de ikke under loven, men under nåden.

Et skjønnere ord kan ikke sies enn dette: «Likesom synden hersket ved døden, så skal også nåden herske ved

rettferdighet til evig liv ved Jesus Kristus, vår Herre!» Høylovet være Kristus!

La dette evangelium stå prentet for vårt øye gjennom hele vårt liv og i vår siste stund. Gjør det, gode Hellige Ånd, for Jesu skyld. Amen.

Det er fullbrakt

Ira D. Sankey

1. Intet, lite eller stort, Intet fattes nei!

Synder, alt har Jesus gjort, Mere fordres ei!

Kor: Alt er fullbrakt, det er visst, Synder hør derpå;

Det forslår mot all din brist! Si er det ei så?

2. Jesus kom fra himlen ned. Tok vår synd på seg,

Alt fullbrakte, døden led, Hør Hans kall til deg!

Det er ikke bare de åpenbare, grove syndere som er *ugudelige* og *urettferdige*, men også de egenrettferdige og de som har skinn av gudsfrykt. Det er kort sagt, alle de som forlater seg på noe annet og søker salighet i noe annet enn Jesu Kristi uforskyldte nåde og barmhjertighet og Hans rettferdighet. Slike ugudelige formanes til omvend-

3. Du som nå besværet går, Legg din gjerning ned.

Alt er gjort, du hvile får, I Guds kjærlighet.

4. Fast ved Jesu verk deg klyng, med enfoldig tro!

«Gjøre» er en død'lig ting, gir ei sjelen ro.

5. Alt ditt eget, ondt og godt, Legg for Jesu fot;

Og av Ham, ja Ham, du blott, Frelse ta imot.

else. Men skjønt det nå til denne formaning er knyttet de livsaligste og kjærligste løfter om nåde og syndsforlatelse, så er dog formaningen til disse gjerningshelgener ofte forgjeves, fordi de ikke føler noen trang til nåde og forlarelse, men akter seg å være gode nok.

M. Luther

I Ham alene!

Av C. O. Rosenius 1816 - 1868

Og når Han kommer, skal Han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom: Om synd, fordi de ikke tror på meg.

Først sier Han: Ånden skal «straffe verden.» Ordet «straffe» betyr i grunnteksten - overbevise, binde en ved noe med de klareste grunner og slik sett straffe ham med ord. Videre sier Han: Han skal overbevise «verden,» d.e. hele menneskeslekten uten unntagelse. Alle mennesker skal behøve denne overbevisning. Og *hva* var det, Ånden skulle overbevise verden om? Dette er det viktigste i teksten. Kristus sier: «Om synd, fordi de ikke tror på meg.» All synd mot de ti bud er tatt bort, forsonet, kan ikke fordømme noen, om han ikke fordømmer seg selv ved vantro. Når alle slags tollere og syndere, selve bermen av alt ugudelig folk i landet kom til Ham, var da noensinne deres synd noen hindring for deres benådning? Var ikke alt straks vel, så snart de fløy til Ham?

Hvor var da loven med dens bud og dommer, hvor var deres lange sorte, skyldregister? De hadde i alle deres livs dager syndet imot Guds bud, og jeg ser likevel, som Paulus sier, at «Han bebreidet dem ikke deres synd -» det var idel nåde, trøst, sødme og vennlighet, som om de i hele deres liv ikke hadde gjort en eneste synd, slik at de lovkloke ble forbitret over det og sa: «Han er tolleres og synderes venn.»

Og hva sier Han selv til det? Han nekter det ikke, men bekrefter det og sier, at disse syndere var Hans fortapte får, penger og sønner, at Han var den vennlige Fader, som løper med utstrakte armer imot den fortapte sønn m.m.

Å, kjære frelser, vet du da intet om hans mange og fule synder? Nei, han har ingen synder - aldeles ingen synder! «Mitt blod utgytes til syndenes forlatelse.» Synden er tatt bort, misgjerningen forsonet og den evige rettferdighet vunnet. «Gud forsonte i Kristus verden med seg selv og bebreider dem ikke deres synder.»

Det vi dernest lærer av disse ord, er at det frommeste, alvorligste og gudfryktigste menneske kan bli fordømt, nemlig om han med all sin fromhet ikke tror på Kristus, at når han lenge har levd i det alvorligste omvendelsesarbeide, den dypeste anger, de andektigste bønner, den frommeste vandel, den strengeste selvforsakelse, den mest ufortrødne velgjørenhet m. m. så må han med alt dette fare til helvete, om han ikke har lært å regne alt dette for skade imot ypperligheten av vår Herres Jesu Kristi kunnskap og nå blir funnet i

Ham, idet han i Ham alene har sin rettferdighet og trøst.

Alt det som er i mennesket, gjelder ikke for noe i Guds øyne, siden Hans elskede Sønn utøste sitt blod til syndenes forlatelse. Av dette kommer det, at de frommeste blir fordømte, når de ikke «hyller Sønnen.»

Om dette skal Den Hellige Ånd overbevise hele verden: «Om synd, fordi de ikke tror på meg!» Han angriper hermed de ypperligste folk på jorden, kaster de frommeste, helligste og alvorligste mennesker under fordømmelsen, blott fordi de ville være deres egne frelsere og ikke gi Lammet ære.

Det ligger i menneskenaturen, at vi ser på våre egne gjerninger, vår fromhet eller våre synder og dømmer deretter om Guds nåde imot oss. Men Ånden kommer og sier: Nei, det finnes en mann, som heter Jesus Kristus, «kvinnens sæd,» som den evige Fader satte under loven i deres sted for å fullkomme alt, samt «smake døden for alle.» Hans dyre blod har fratatt både deres synder og deres dyder all gjeldende kraft og betydning for Guds dom. I Ham og ingen annen er salighet - for det er intet annet navn gitt under himmelen, ved hvilket vi skal bli frelst, uten i Jesu Kristi navn.

Han kommer snart!

Av Anders Olsen

Les: Luk. 21, 25 – 32

Fordi naturverdenen og menneskeverdenen står i vekselvirkning til hverandre, derfor vil også Herrens gjenkomst bli innledet med storartede begivenheter, som vil drive menneskene til stor skrekk og angst (Dr. og Prof. Grau).

Som seileren i nattens mørke kjenner landets nærhet av bølgenes «brått og brann,» slik kan jo allerede i vår tid Guds menighet ved å gi akt på tidenes tegn bli var, at tidens bølger begynner å brette og bryte imot de skjulte avgrunnsskjær som Herrens menighet må styre klar av,

om den skal nå lykkelig inn til den himmelske havn. Eller hører du ikke, hvordan det summer og skummer omkring sanselighetens og vellystens farlige båer? Merker du ikke, hvordan det suser og bruser omkring selvopphøvelsens og menneskeforgudelsens skjulte skjær?

**O, de fare, fare vanne,
Salig den som våken er,
Og som dine klipper ser!**

Dog stille, min sjel! Stille og tro i Herrens tjeneste! Trettes du, så «løft

ditt hode» og se, hvordan skyggene blir lange, dagen heller, og snart – samles alle Herrens små i Salems skjønne stad!

Å, måtte vi bare alle rett gripe Kristus og bli i Ham, slik at vi da kan ha frimodighet, når Kristus kommer i skyen med kraft og stor herlighet!

Bare en kort stund skal vi være her nede. Han kommer snart!

Men la oss dog vokte oss vel for all urolig, nysgjerrig og ørkesløs higen etter å vite «tider og timer» for «sommerens nærhet.» Årvåken og tro i Herrens salige tjeneste. Den nåde gi oss Gud, vår Far, for Kristi dyre blods skyld. Amen.

Mist ikke motet!

Av Anders Olsen

Les: Hebr. 10, 35 – 39

Bare i Kristus er det rettferdighet, frelse og fred å finne for alle fattige syndere, som i troen tar all sin tilflukt til Ham, trygger seg til og trøster og tilegner seg Ham og slik har all sin salighet i Ham alene.

Men vil vi bli i Kristus, må vi ikke unndra oss for Hans «lidelsessamfunn.» Kristus og korset kan ikke skilles. Bare Kristi trofaste korsdragere vinner frem til den tålmodighet og frimodighet som føder og nærer det levende og salige håp, som ikke blir til skamme.

Vel er det sant, vår egen og andres synd og elendighet ser og kjenner vi, alskens kors og trengsel føler vi - men Kristus og vår rettferdighet og salighet i Ham ser vi ikke og føler vi ofte lite eller ikke noe til!

Men kjære, vi er jo likevel «frelst i håpet!» «Men et håp som en kan se, er ikke lenger noe håp - hvorfor skulle en håpe på det en allerede ser? Men dersom vi håper på det vi ikke ser, da leng-

ter vi etter det med tålmodighet» (Rom. 8,24-25).

For «en liten stund» - ja en såre liten stund varer det jo, så kommer den kjære frelser og løfter korset av våre svake skuldrer, og vi - så mange som «lever og dør i og for Herren» – (Rom. 14,7-8) får gå inn til sabbatshvilen som venter Guds folk.

La oss altså ikke bli mistrøstige og redde, fordi om det «tykner til» og blir mørkt, trist og truende mot kvelden! Snart lyder basunene, og brudgommen henter selv sin lengtende og betregnte brud hjem, hjem til bryllupssalen i Salems gylne stad! Å, måtte vi alle møtes der og ingen av våre savne!

Trofaste Gud og Far i Kristus! Å du må ikke slippe oss - nei du må hjelpe, løfte og bære oss gjennom all jordens ve og jammer, inntil vi kommer hjem til deg i din evige herlighet! Hør oss i Jesu navn! Amen.

Alt av nåde!

Av Einar Kristoffersen

5b. For Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir Han nåde. 6. Ydmyk dere derfor under Guds veldige hånd, for at Han kan opphøye dere i sin tid. 7. Og kast all deres bekymring på Ham, for Han har omsorg for dere. 8. Vær edrue, våk! Deres motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve og søker noen han kan oppsluke. 9. Stå ham imot, faste i troen! For dere vet jo at deres brødre rundt om i verden må gå igjennom de samme lidelser. 10. Men all nådes Gud, som har kalt dere til sin evige herlighet i Kristus Jesus, etter en kort tids lidelse, Han skal dyktiggjøre, stadfeste, styrke og grunnfeste dere. 11. Ham tilhører makten i all evighet! Amen. 1 Pet. 5, 5b -11

Iførste halvdel av vers 5, leser vi «Likeså skal dere unge underordne dere under de eldre. Og dere alle må ikle dere ydmykhet mot hverandre.»

«For Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir Han nåde» (v.5b).

Dette er skrevet av vår kjære broder, Peter - han, den ivrige Peter, han som endatil gikk så langt som til å *irettesette* Jesus!

Da Jesus talte om den lidelse Han skulle igjennom for å tilveiebringe en fullkommen frelse for Peter, oss og alle mennesker, da tok Peter Ham til side og begynte å irettesette Ham, leser vi i Mrk. 8,32. Peter, i sin åndelige iver angrep han selve frelsesverket, *Guds* frelsesverk.

Noen av oss har hatt den erfaring, å få barn som er svært tidlige til å gå - da finner du også snart ut, at hodets evner

gjør ikke er helt i samsvar med beinas, så blir det blir en liten farlig krabat på mange måter.

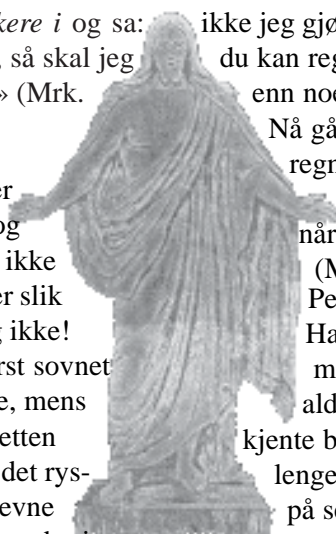
Peter mente det så vel, men hør hva Jesus sier i samtalen med de såkalte Emmausvandrere: «Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet?» (Luk. 24,26). «*Måtte* ikke...» sier Han. Jo, Han måtte, ellers hadde det ikke vært noen frelse for noen av oss. *Kristi lidelse* er nemlig vår frelse - vår frelses *grunn!*

Dette angrep nå Peter i sin iver - ikke *mot* Jesus, men *for* Ham - slik at Jesus må si: Vik bak meg, *Satan!* Du har ikke *sans...*»

Satan er så visst ingen ydmyk ånd, han er selve inkarnasjonen av hovmodet. Vi kjenner også Peter, der han står for Jesus og lover: «Om jeg så måtte dø med deg, så skal jeg så visst ikke fornekte deg!» (Mt, 26,35). *Så visst ikke!*

sier han. Her er ikke mye ydmykhet å spore! Og når Jesus da sier ham like ut, hvordan dette vil ende: «Sannelig sier jeg deg: I dag, i denne natt, før hanen galer to ganger, skal du fornekte meg tre ganger» - leser vi om Peter: «Men Peter tok enda sterkere i og sa: Om jeg så må dø med deg, så skal jeg så visst ikke fornekte deg!» (Mrk. 14, 30-31).

Ydmyk kar dette! - Setter seg opp imot Herren selv, og sier indirekte: Jesus, du vet ikke hva du taler om, når du taler slik om meg! - Du kjenner meg ikke! Men Jesus kjente ham. Først sovnet han tre ganger i Getsemane, mens Jesus kjempet i bønn så svetten dryppet som blodstråper - det rystet nok Peters tro på egen evne det. Nå bredte det seg en uro der inne, og tvilen begynte å gjøre seg gjeldende. Så, videre, når han riktig skal vise Jesus at han mener alvor og hugger øret av tjeneren Malkus, når de er kommet for å gripe Jesus, får han beskjed, nettopp av Jesus, om å stikke sverdet tilbake i sliren igjen. - Og der står han og ser Jesus lege den skaden han hadde forårsaket. Så hadde han trådt alvorlig feil igjen. Du kan tro han var i villrede nå - grunnen, *hans egen grunn* begynte å svikte alvorlig under ham. Og endelig sitter han der ved bålet i fiendeleiren og fornekte Jesus på det groveste, for å berge sitt eget skinn.

Hvordan endte så Peters prosjekt? «Han gikk ut og gråt bittert» (Mt. 26, 75; Luk. 22,62) - over *seg selv*! Han hadde sett seg selv som den fremste, den soleklare leder i disippelflokken, han som sa: «Om så alle tar anstøt, vil ikke jeg gjøre det!» (Mrk. 14,29). Altså, du kan regne mer med meg Jesus, enn noen av de andre.

Nå går han og tør ikke engang å regne seg til flokken av Jesu venner, inntil Jesu hilsen når ham: «Gå og si... *til Peter!*» (Mrk. 16,7). Peter sviktet, men ikke Jesus! Hans kjærlighet var den samme. Og Han visste at Peter aldri hadde ment noe ondt, han kjente bare ikke seg selv - og så lenge han ikke hadde et sant syn på seg selv - «i fra hode til fot, hjertets innerste rot, kun en eneste masse av synd» - kunne han heller ikke få et sant syn på Jesus. Han som mente å være den fremste i flokken, han skriver nå: «Dere alle må ikle dere ydmykhet mot hverandre.» (v.5).

Hvor befinner så *du* deg hen, i forhold til dette vi nå har hørt? Er du Peter *før* eller *etter* fallet? Er du Peter, der han har møtt Jesu alt tilgivende nåde, den nåde som strekker seg imot nettopp den dypt falne. «Han frelste meg, *fortapte får*, og gav meg Jesu barnekår!»

Hør hva som står skrevet om Ham: «Han helbreder dem som har et sønderknust hjerte, og forbinder deres smerte-

fulle sår! (Slm. 147,3). - Det var Jesu mat dette! (Joh. 4,34). Og videre: «Han har ingen glede av hestens styrke, Han har ikke behag i mannens ben. Herren har behag i dem som frykter Ham, som venter på Hans *miskunn*.» (Slm. 147, 10-11).

Vi kan si det slik: Han har ikke behag i hva vi kan gjøre for Ham, men i hva Han kan gjøre for oss!

Dette hadde Peter nå lært i den skole Jesus hadde ført ham gjennom - og hør nå på mannen som irettesatte Herren, hva han nå skriver: «Ydmyk dere derfor under Guds veldige hånd, for at *Han kan* opphøye dere i sin tid.» (v.6). Og Jesus åpenbarer jo i det tilfelle hvor Peter irettesatte Ham, hva som i virkeligheten hadde skjedd med Peter, idet Han sier: «Vik bak meg, *Satan!*» Og altså, hør nå Peter: «Vær edrue, våk! Deres motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve og søker noen han kan oppsluke. Stå ham imot, faste i troen!» (v.8-9a).

Og nå var det ikke lenger tale om en fast tro på Peter! - Nei, «all nådes Gud, som har kalt dere til sin evige herlighet i Kristus Jesus, etter en kort tids lidelse, Han skal dyktiggjøre, stadfeste, styrke og grunnfeste dere. Ham tilhører makten i all evighet!» (v.10-11). «*Ham* tilhører makten!»

Og da Jesus tillot djevelen å sikte Peter som hvete, sier Han: «Men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte. Og når du en gang omvender deg, så *styrk dine brødre*.» (Luk. 22,32).

Styrk dine brødre! - Først *nå* var Peter i stand til det. Før dette skjedde, var den friske Peter bare i stand til å legge bærer på brødrene - men hør den milde tonen nå - og den er i sannhet mild, ikke minst med tanke på, at den kommer fra en slik mann: «Og kast all deres bekymring på Ham, for Han har omsorg for dere.» (v.7).

Det er som en ber i en kjent sang: «Du *milde* Guds Ånd kom her ned!» Nå er det denne Ånd som behersker og taler i Peter. Ikke slik å forstå, som vi ser det så mye i dag, at man ikke taler klart om synden, men at man taler klart om synden med det ene mål for øye, at de skal få ta sin tilflukt til Jesus og bli frelst ved Hans forsoningsverk på Golgata kors - og ikke i den harde ånd, som om man ikke trengte til den samme frelse selv. Den ånd er fra avgrunnen! - Den leder ingen til målet, men bort fra det. Bare se på fariseerne, som i sin iver endte i et uforsonlig hat til Ham som Gud hadde sendt, Han som elsket disse forkomne stakkarene.

Er det dette du kjenner på? - Er det dette du må bekjenne: Jeg er en slik forkommen stakkar, som liksom aldri lykkes i å få det rett? Hør!: «All nådes Gud, som har kalt dere til sin evige herlighet i Kristus Jesus, etter en kort tids lidelse, Han skal dyktiggjøre, stadfeste, styrke og grunnfeste dere.» (v.10).

La du merke til hva Han kaltes? *All nådes Gud!* Og merk deg, hva som videre sies: «Ham tilhører makten i all evighet!» (v.11).

Det er ikke du som skal frelse deg selv! - Det er ikke du som skal bevare deg selv! Jesus sier i Mt. 11,25: «Du (Faderen) har åpenbart det... for de umyndige.»

Hva er det som er særegent for en umyndig? Jo, fremfor alt dette, at han ikke har noe ansvar for seg selv! - Ansvar er lagt på *en formynder*.

I denne sammenheng heter Han, *den gode hyrde!*

«Jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og Ham korsfestet,» sier apostelen Paulus. (1 Kor. 2,2). Hva sier så du? - Har du noe mer? Vil du irettesette Paulus for dette kanskje? Da må du først høre, hva Jesus sier om sine apostler: «Den som hører dere, hører meg, og den som forkaster dere, for-

kaster meg. Men den som forkaster meg, forkaster Ham som har sendt meg.» (Luk. 10,16).

Hører du nå *hvem* som sier dette gjennom apostelen Paulus? Det er Gud, Faderen, som ikke vil vite av noe blant oss, uten Jesus Kristus, og Ham korsfestet!

Hører du, hva Han forkynner deg nå? - Du som så gjerne skulle vært fri din synd, og hatt fred med Gud: Ved Jesus Kristus, og Ham korsfestet!

All nådes Gud, kaller Peter Ham i teksten vår - Han frelste deg *ved Jesu Kristi kors!* Hva venter så du på? Kristi kors er jo noe som *har* skjedd!
»Han skal dyktiggjøre, stadfeste, styrke og grunnfeste dere« (v.10b), alt *i Jesus Kristus!*

**Av nåde alt jeg får
Hos Gud fra først til sist,
Av nåde leges mine sår
Av legen Jesus Krist.**

Blitt oss!

Johan Arndt

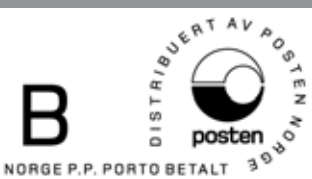
Vår Herre Kristus er ikke rettferdig og hellig alene for seg selv, men ved sin aller helligste uskyldighet gjør Han oss hellige og rettferdige. For Han selv, med alt hva Han er, hører oss til.

Derfor er også Hans uskyldighet og rettferdighet vår uskyldighet og rettferdighet, som apostelen Paulus skriver i 1 Kor. 1,30: «Kristus er blitt oss visdom fra Gud og rettferdighet og helliggjørelse og forløsning.»

Se, når dine synder nå bedrøver deg idet du betrakter deg selv og din urene natur, så er det vel intet mer urent for Guds øyne enn du.

Men når du anser deg i Kristus, se, så er du så ren, så hellig, så rettferdig for Gud, at din rettferdighet endatil overgår alle englers rettferdighet! - For det er Kristi rettferdighet som ved troen blir deg tilregnet! (Fil. 3,9).

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Husk!

Bibelhelg/Høststevne

Agderstrand leirsted, Søgne

14. – 16. Okt. 2011

Talere: Misj.sekr. Einar Kristoffersen og forkynner Johan Olsen

Sang: Kjetil Fredriksen

Ta kontakt med bladets utgiver eller Johan Olsen: Tlf. 41 90 44 58

eller E-post: johanolsen.nlm@gmail.com

Arr. er i regi av Den Indre Sjømannsmission

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**: 9722 22 65588

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org